

PECETEA A ȘASEA - Partea a doua

Dumnezeu să vă binecuvânteze. În timp ce ne aflăm în picioare, să deschidem Bibliile la Apocalipsa 1.1:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan,

care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut.

Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!

Aceasta este minunat: „Vremea este aproape.” „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii.” Astăzi vreau să continuăm cu niște lucruri pe care nu le-am terminat din *Pecetea a șasea*, de aceea, aceasta va fi partea a doua a *Pecetii a șasea*.

Va fi puțin diferit deoarece în urmă cu câteva clipe mă rugam la altar, și dintr-o dată, Dumnezeu a schimbat totul pentru mine, iar eu mă aflat în spate și îmi luam notițe cu ardoare. Mi-am pus toate citatele împreună, dar nu am totul pus împreună, însă Dumnezeu o are, aceasta este sigur. Așadar, vă rog să trageți și așa veți avea răbdare cu mine în timp ce mergem mai departe, iar eu pur și simplu vă voi împărtăși ceea ce Dumnezeu mi-a pus pe inimă să vă spun. Doresc să începem cu o mică recapitulare, să parcurgem câteva citate de data trecută, apoi să mergem mai departe.

Fratele Branham a spus în **Pecetea a șasea**:

„Noi știm că Pecetea a șasea este Pecetea judecății. Este pecetea judecății: aceasta este. Observați acum, Pecetea a șasea este Pecetea judecății a Cuvântului.”

Așadar, noi am putut găsi că Pecetea a șasea este *Pecetea judecății a Cuvântului*, așadar, noi o putem găsi în tot Cuvântul. Dumnezeu aduce judecată prin Pecetea a șasea în tot Cuvântul.

În mesajul **Scrisul de mână de pe perete**, din anul 1958, fratele Branham a spus:

„Dar acum, în timp ce vorbim despre aceasta, pe inima mea a fost pus faptul că acesta ar fi un mesaj foarte neobișnuit, dar potrivit pentru oameni. Orice cititor al Bibliei știe că fiecare scriptură are un înțeles compus. La majoritatea prorociilor regăsim un dublu, triplu sau mai multe răspunsuri, ca și o istorie care se repetă.

Am citit aceasta de mai multe ori, însă este important de știut pentru că dacă înțelegem acest concept, nu ne vom mai poticni, ci vom putea vedea că „S-a împlinit acolo, acolo și acolo,” „Se aplică cutare, cutare și cutare,” aceasta fiind ceea ce i-a poticnit pe teologi de-a lungul anilor și i-a împărțit în diferite tabere. Depinzând de universitatea la care ai fi mers pentru a-ți obține diploma, ai fi adoptat și tălmăcirea împlinirii anumitor prorocii, și nu ai mai îngădui nicio altă împlinire. Apoi, am fi pierdut mult din Cuvânt pentru că El nu se primește intelectual, ci prin descoperire.

Dumnezeu ne dă descoperirea asupra Cuvântului, și aici voi spune ceva care s-ar putea să-mi creeze probleme, însă voi mă cunoașteți și nu mă veți înțelege greșit. Descoperirea este fluidă, nu rigidă. Descoperirea asupra Cuvântului este fluidă, nu rigidă, iar prin aceasta nu vreau să spun că putem interpreta Cuvântul greșit, ci ceea ce vreau să spun este că omul dorește siguranță, și vrea să folosească

Cuvântul să zidească un zid în spatele căruia să se ascundă pentru a se simți în siguranță, dar nu de aceea a trimis Dumnezeu Cuvântul Său. Dumnezeu Și-a trimis Cuvântul, iar eu știu că Cuvântul este un zid și nu vreau să schimb aceasta, dar mă refer la ceea ce face omul cu Cuvântul și la ceea ce dorește el. Omul vrea un Cuvânt care să poată spune: „1+1=2”, de fiecare dată. Dar Dumnezeu, fără doar și poate, va frânge înțelegerea noastră și va folosi Cuvântul Său în feluri diferite și în timpuri diferite. Omul vrea ca Cuvântul să fie simplu, logic și predictibil ca să se poată simți confortabil în înțelegerea firească a cuvintelor, dar nu de aceea și-a dat Dumnezeu Cuvântul Său, ci El ne-a dat Cuvântul Său ca să ni se descopere pe Sine Însuși; iar descoperirea Lui este un turn puternic fiindcă *„Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.”* Acesta este zidul după care ne ascundem noi, nu o înțelegere firească, fiindcă cineva a spus: *„Versetul cutare înseamnă cutare, întotdeauna va însemna aceasta; stampilat, pecetluit, aprobat,”* însă un verset poate avea o însemnătate, dar poate avea și o altă însemnătate într-o aplicabilitate diferită sau o alta într-o altă aplicabilitate, și dacă noi vom rămâne la o înțelegere firească, vom deveni agitați și nervoși când vedem flexibilitatea și fluiditatea Scripturilor. Dar odată cu descoperirea, și de îndată ce vom vedea Pecetea a șaptea, nu va mai conta. De îndată ce vom vedea Pecetea a șasea, siguranța noastră nu se va mai afla în înțelegerea firească a Cuvântului, ci va fi în a cunoaște Cuvântul Însuși pentru că aceasta este Pecetea a șaptea, Acesta este Cel pe care L-am întâlnit, și atunci, Îl vom putea vedea în Cuvântul cutare, cutare și cutare, atunci vom vedea Pecetea a șaptea și în alte locuri decât Apocalipsa 8.1, pentru că dacă vom merge să Îl căutăm în Apocalipsa 8.1 nu vom găsi nimic, deoarece în Apocalipsa 8.1, unde ar trebui să fie El, Se ascunde în spatele tăcerii. Înțelegeți ce vreau să spun? Nădăjduiesc că înțelegeți.

Noi, ființele umane, încercăm să facem cu Mesajul, ceea ce a făcut omul cu Cuvântul; încercăm să Îl facem să se potrivească undeva, să-l netezim marginile, să-L facem predictibil (să poată fi precis), ca să putem folosi versetele ca pe niște cărămizi și să putem ridica propriile noastre ziduri, propriile noastre învățături sau înțelegeri. Tot ceea ce încercăm să facem este să ne zidim o siguranță, dar este un sens greșit al siguranței. Acesta este motivul pentru care au existat atât de multe dezbateri doctrinare. Aceste dezbateri doctrinare provin din nesiguranță. Când mi-am creat o învățătură pentru a mă face să mă simt în siguranță, ca: *„Eu sunt Mireasă, sunt salvat, totul este în regulă cu mine din pricina înțelegerii pe care o am asupra acestor câteva puncte,”* sau orice altceva ar fi, dacă vine cineva și

contestă acele lucruri, va trebui să distrug ceea ce spune cel care îmi pune sub semnul întrebării înțelegerea mea fiindcă înțelegerea mea este siguranța mea. Are aceasta sens? Înțelegem acum de ce există atât de multă luptă pentru susținerea unui punct de vedere personal? Pentru că eu trebuie să nimicesc punctul tău de vedere deoarece siguranța mea provine de la înțelegerea mea și nu de la intrarea în contact cu Pecetea a șaptea Însăși. Dacă aș fi intrat în contact cu Pecetea a șaptea, chiar dacă înțelegerea mea ar fi greșită, El mi-ar corecta înțelegerea asupra Scripturilor pentru că m-am unit cu El, Pecetea a șaptea, care este Taina întregii Biblii. El va corecta și va repara orice greșală. Așadar, nu există niciun motiv pentru care să ne luptăm sau să ne batem. Dacă cineva o vede diferit, este în ordine pentru că eu nu am nevoie ca tu să vezi lucrurile cum le văd eu, doar ca să mă faci să mă simt bine cu privire la felul în care văd eu lucrurile, deoarece am fost în micuța cameră, L-am întâlnit pe El și am văzut Pecetea a șaptea. Deci, totul este în ordine. Totul este în ordine.

„Ce înseamnă versetul cutare?” Nu știu. „Ce a vrut să spună fratele Branham când a spus...?” Nu știu. Eu m-am unit cu Soțul care cunoaște toate lucrurile, El este Cuvântul și îmi va descoperi Cuvântul de care am nevoie, pe măsură ce voi avea nevoie de El. Slăvit să fie Domnul!

Eu nu vreau să spun că noi putem lua Cuvântul și să facem orice dorim cu El, datorită ideii despre flexibilitatea Cuvântului, ci ceea ce vreau să spun este că trebuie să-L luăm și să-L lăsăm pe Dumnezeu să facă ce vrea El cu Cuvântul. De multe ori găsim oameni care încearcă să-l corecteze pe profetul lui Dumnezeu „în folosirea greșită a Scripturilor”, dar profetul lui Dumnezeu nu a folosit greșit Scripturile, ci pur și simplu nu le-a folosit în conformitate cu înțelegerea firească. El a primit o descoperire care i-a îngăduit să vadă taina în fiecare tip și în fiecare personaj din toată Biblia, și pentru că a văzut taina din toată Scriptura, a putut să identifice taina din Noe, din Avraam, din Avraam și Sara etc, și nu a mai avut nevoie să citeze Biblia Cuvânt cu Cuvânt pentru a predica, ci a putut să rearanjeze Cuvintele din Biblie și să le spună în conformitate cu locul unde aplica versetele, aceasta fiind pe deplin corect. Dar dacă vom folosi vechiul liniar denominațional, vom spune: „Nu este exact cum a fost scris, ci Biblia spune cutare, cutare și cutare.” Profetul a știut ce vorbea și știa felul în care folosea Biblia, de aceea noi trebuie să lăsăm ca Dumnezeu să facă ce vrea cu propriul Său Cuvânt. Dacă El a

vrut să ia două versete care nu aveau nicio legătură unul cu celălalt și să le pună unul lângă altul spunând că merg împreună, atunci, slăvit să fie Dumnezeu, ele merg împreună. Cum? Nu știu, dar ele merg împreună. Vedeți, noi trebuie să îi permitem Cuvântului să ne conducă El pe noi în loc să-L conducem noi pe El. De asemenea, trebuie să permitem ca Cuvântul să zugrăvească tabloul pe care-l vrea Dumnezeu și să folosească Scripturile pe care dorește El, pentru a zugrăvi tabloul, chiar dacă înainte a dorit să zugrăvească tabloul diferit, folosind aceleași Scripturi. Înțelegeți? De ce? Pentru că El este Dumnezeu. Și este Cuvântul Său, iar obiectivul Său în Cuvântul Său a fost să Se descopere pe Sine Însuși Miresei Sale, poporului Său. Acesta este scopul, obiectivul. Amin!

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul **Astăzi s-a împlinit această Scriptură** din anul 1965:

„Istoria s-a repetat de multe ori și de asemenea, făgăduințele Bibliei. De exemplu, în Matei capitolul 3, ni se spune: „L-am scos pe Fiul Meu din Egipt.” Dacă privim la referința acestui verset, fiul Său, Iacov, a fost scos din Egipt; acesta a fost fiul Său mai mic. Dar Fiul Său cel mare, Isus, a fost și El scos din Egipt. Așadar, acest verset are un răspuns compus.”

Mai jos în cadrul aceluiași mesaj, el a spus:

„Istoria se repetă întotdeauna, iar Scriptura are o însemnătate compusă atribuită și o descoperire compusă.”

Noi iubim aceasta. Slăvit să fie Dumnezeu!

Data trecută am privit la versetele din Matei capitolul 24, când fratele Branham a trecut prin Pecetea a șasea. El a trecut prin primele cinci Peciți, apoi a sărit la versetul 29, din Matei capitolul 24, la citatul: „după aceste zile de necaz,” arătând Holocaustul, necazul prin care au trecut Evreii, în ordinea evenimentelor, dar în

alte locuri, el s-a întors înapoi și a arătat aplicarea Peceții a șasea înainte, când evreii au fost judecați odată cu venirea lui Titus în anul 70, când a asediat Ierusalimul, nimicindu-l în totalitate. Motivul pentru care aş vrea să ne oprim câteva clipe aici și să vă reamintesc lucrurile pe care le-am parcurs, apoi să mergem mai departe de aici, este faptul că fratele Branham a spus în **Întrebări și răspunsuri** din anul 1964:

„Potrivit istoriei, nu a existat niciunul dintre cei care au crezut în Isus, care au crezut Cuvântul, să nu aștepte să se întâmple aceasta.” Adică venirea lui Titus. Poate nu au știut că era vorba de Titus, dar știau că venea ceva. Poate că nu îi cunoșteau numele sau data la care urma să se întâmple ceva, dar prin mila și harul lui Dumnezeu, El le-a trimis aleșilor Săi un profet care le-a spus Cuvântul, iar când au văzut Cuvântul împlinindu-se, au știut că trebuiau să plece.

„Astfel, au fugit, au plecat din Ierusalim în Iudeea, au fugit pentru a-și scăpa viața, și niciunul dintre ei... Pentru că fuseseră avertizați de Păstorul lor și așteptau ca acel ceas să vină. Când au auzit că venea Titus, ei au plecat, au fugit pentru a-și scăpa viața, au ieșit din cetate.”

Am privit la aceste lucruri și am văzut că acestea au fost un simbol pentru vechea biserică, vechiul sistem denominațional, deoarece Titus i-a prins pe evrei între zidurile propriei lor biserici. Aceasta este exact ceea ce se petrece astăzi prin mișcarea ecumenică, Roma, duhul Romei, Titus reprezentând Roma, pentru că el a fost un general roman, iar Roma încearcă să prindă lumea între zidurile propriei lor religii. Incluzându-i pe evrei, pe musulmani și orice altă religie, ea încearcă să-i aducă împreună îngăduindu-le să rămână ceea ce vor să fie; acesta a fost un punct de reper, a fost ceva neobișnuit în Roma.

Dacă putem să spunem lucrurile astfel, de multe ori în istorie, când a existat o națiune dominantă, acea națiune domina o țară și de multe ori o convertea la o religie nouă, dar Roma a fost neobișnuită fiindcă ea a îngăduit ca celelalte popoare să-și păstreze religia. Aceasta este ceea ce ne spune istoria. Astfel, acest duh nu a murit. Astăzi, Roma le îngăduie să-și păstreze religia, dar să intre sub stăpânirea

ei. Este ceea ce face Vatican 2: le îngăduie să rămână prezbiterieni, bapțiști sau pentecostali, dar toți vin sub o căpetenie, papa fiind capul tuturor, cu toate că ei nu au intenționat ca lucrurile să fie astfel. Roma trage sforile.

Am citit un articol, și mi-am amintit că în Indonezia, unde cam 80% sunt musulmani, guvernul a dat o lege în care voiau ca toată populația să declare o religie. Voiau ca toți să fie înregistrați și să declare o religie. Ei au acolo niște indieni care locuiesc în junglă, iar aceștia, nu aveau nici măcar o limbă scrisă în timpul acela. Mai mult, nu aveau o religie. În cadrul opțiunilor propuse erau numai câteva alegeri. Nu mi le amintesc, dar indienii aceia se închinau la strămoșii lor care erau morți. Nu aveau o religie oficială sau o denumire a ei, ci pur și simplu erau oameni ai tufișurilor, dar guvernul i-a forțat să aleagă o religie, iar când s-a ajuns la aceasta, ei au ales biserica catolică fiindcă aceasta le-a îngăduit să păstreze închinarea la strămoșii lor.

În articolul pe care l-am citit, ei au intervievat preotul catolic responsabil cu zona aceea, iar el nu a făcut referire la faptul că acei băștinași se închinau la oase, ci a spus: „Fiindcă noi credem în mijlocirea sfinților, nu există niciun conflict între biserica catolică și religia lor, de aceea, le permitem să-și păstreze închinarea la strămoșii lor.” Astfel, ei au devenit catolici. Vedeti?

Acel duh se arată pur și simplu. Acum, vă rog să țineți minte. Voi nu vă luptați niciodată cu carnea și sângele. Dacă vreți să rețineți ceva, vă rog să rețineți aceasta: voi nu vă luptați niciodată cu carnea și sângele. În clipa în care totul devine legat de carne și sânge în mintea voastră, să știți că vă înșelați, ați pierdut adevăratul înțeles al lucrurilor, sunteți pe calea greșită, și ați face bine să vă opriți, să vă pocăiți și să cereți ajutor Domnului. Este o luptă a duhurilor, și acele duhuri care pătrundeau înăuntru prin sistemul roman, le îngăduia să aibă propria lor religie, pentru în timpul Paștelui să-i prindă în spatele zidurilor propriei lor religii, și să ridice un alt zid în jurul zidului lor. Când au făcut aceasta, când au ridicat un zid mai mare în jurul zidului lor, Conciliul Mondial Bisericesc, Mișcarea ecumenică, adică un zid mai mare, vă pot spune că vă puteți păstra propriul vostru zid. Puteți veni înăuntru în zilele voastre de sărbătoare, dar de îndată ce sunteți înăuntru, ei vor ridica un alt zid în jurul zidului vostru, iar când vor face aceasta, vă vor

înfometa. Nu va mai exista hrană duhovnicească. Acesta este duhul Romei.

Acest duh a continuat să meargă mai departe invadând, încercând să lucreze asupra mea și a voastră. Vă rog să nu atribuiți aceasta în niciun alt loc. El încearcă să lucreze asupra noastră prin faptul că puteți avea propria voastră religie, că puteți să vă zidiți propriul zid și vă puteți adăposti dincolo de el pentru siguranța și securitatea voastră; puteți continua să faceți lucrurile așa cum doriți voi să le faceți, dar va exista o autoritate globală care va domni, și în cele din urmă, va prelua controlul, înfometând totul. Dar nouă ni s-a spus deja, exact ca și atunci când a fost aici Isus Hristos și le-a spus celor aleși. Cei aleși au văzut semnul și au fugit de acel lucru, nefiind prinși de el. Iar eu spun: „Doamne, Tu ne-ai spus deja. Harul Tău față de aleșii Tăi ne-a spus deja că noi trebuie să fugim de tot formalismul, tradiționalismul și de orice semn al denominaționalismului, că trebuie să avem o alergare individuală prin descoperire și să intrăm individual în contact cu Pecetea a șaptea. Aceasta este singura securitate pe care o are un credincios. Noi nu vrem niciun zid, ci dorim să fim liberi. Dorim să fim pe deplin liberi, fără ziduri.

Acum, haideți să deschidem Bibliile la Geneza capitolul 6, fiindcă vreau să privim la ceva aici. În Geneza capitolul 6, ajungem la un alt tip al Peceteii a șasea. Vom vedea că Pământul va intra în Pecetea a șasea pentru că Pecetea a șasea este distrugerea pământului și de asemenea, nimicirea necredincioșilor. În Geneza capitolul 6, găsim povestea lui Noe. Haideți să citim de aici începând cu versetul 1:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,

fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.”

Ce se întâmpla aici? Ei începeau să se amestece. Ei au început să se amestece, iar Dumnezeu urăște aceasta. A urât aceasta și încă o urăște.

„Atunci, Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui.

Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului, căci Îmi pare rău că i-am făcut.”

„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.”

Așadar, iată-ne aici în Pecetea a șasea, iar în Pecetea a șasea urma să fie o rămășiță care să primească har sub Pecetea a șasea, pentru că aceasta este ceea ce vedem sub Pecetea a șasea. Deci, sub Pecetea a șasea există o rămășiță, Mireasa este chemată între Trâmbița a șasea și a șaptea, Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea sunând în același timp, apoi sunt chemați cei o sută patruzeci și patru de mii.

Aici putem vedea că Noe a căpătat milă în ochii Domnului.

„Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.”

„Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu; pământul era plin de silnicie.

Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat, căci orice făptură își stricase calea pe pământ.

Atunci, Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.” (v. 11-13).

Vreau să ne oprim aici și să privim puțin la aceste lucruri. Știm că nimicirea a venit când Noe avea șase sute de ani. Așadar, în capitolul 6 al Genezei și în cel de-al șase sutelea an al lui Noe, vom vedea o izbucnire a Peceteii a șasea. Dar sub Pecetea a șasea, care este Pecetea judecății, Dumnezeu pronunța judecata pentru că omul se hibridiza, se amesteca, se amestecau două linii, vița adevărată se amesteca cu vița falsă, iar Dumnezeu urăște acest amestec.

„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui.”

Acum, haideți să privim la acest cuvânt: *„neprihănit și fără pată între cei din vremea lui.”* (în limba engleză: *„neprihănit și fără pată în generațiile sale.”*) Acest cuvânt *„neprihănit și fără pată,”* înseamnă *„întregit sau desăvârșit”*. *„Neprihănit și fără pată în generațiile sale,”* adică în genealogia lui. Aceasta înseamnă că el era sămânța adevărată a lui Dumnezeu. El nu era amestecat, ci era sămânța adevărată a lui Dumnezeu, fiind desăvârșit în generațiile sale. Dacă mergem la versetul anterior, putem citi că Noe a primit har în ochii Domnului, iar eu vreau să vă întreb: Ce a făcut Noe pentru ca să primească har în ochii Domnului? Nimic! El fusese fără pată în generațiile sale, era o sămânță desăvârșită care s-a perpetuat, provenea de pe linia dreaptă și era sămânța corectă.

Acum, noi privim lucrurile din punct de vedere firesc, dar vreau să le priviți

duhovnicește. Dacă sunteți sămânța corectă, dacă sunteți desăvârșiți în generațiile voastre, adică sunteți o sămânță care proveniți din gândul lui Dumnezeu, veți găsi har în ochii Domnului fiindcă sunteți fără pată în generațiile voastre. Aceasta este ceea ce este harul. Harul este dragostea lui Dumnezeu exprimată, iar dragostea Sa este pentru ai Săi, pentru propriile Sale gene, pentru propriile Sale attribute, iar atunci, Noe a primit har în ochii Săi pentru că era pe linia seminței desăvârșite. Noe era fără pată în generațiile sale. Atunci, ce purtare a avut el, ce faptă bună a făcut el? Ce a făcut Noe?

Dacă privim la versetul 12, acesta spune: *„Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat, căci orice făptură își stricase calea pe pământ.”*

Tot ceea ce a văzut Dumnezeu atunci era stricat, dar Noe a primit har pentru că era sămânța adevărată. Ce am făcut noi pentru a primi harul ce ne-a fost dat? Nimic. Dar noi suntem desăvârșiți în generațiile noastre, venim de la Dumnezeu și mergem la El. Ce înseamnă aceasta? Fără pată în generațiile noastre, iar sub Pecetea a șasea, cei care sunt fără pată în generațiile lor, vor primi har în ochii Domnului.

„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.”

Harul Domnului urma să îi fie dat lui Noe, iar întrebarea care se pune, este cum urma să se înfăptuiască aceasta pentru ca el să poată scăpa de condamnare și judecată? Dumnezeu urma să îi dea o descoperire despre judecata ce urma să vină și urma să îi dea Cuvântul pentru ziua sa. Slăvit să fie Dumnezeu!

Nu există nicio altă cale pentru a scăpa de condamnare și judecată. Nu există nicio altă cale decât să primești Cuvântul pentru ziua ta. Noe era fără pată în generațiile sale și pentru că a primit har în ochii Domnului, i s-a dat o descoperire a Cuvântului pentru ziua sa. Când acel Cuvânt s-a făcut trup, Cuvântul pentru ziua sa a fost: *„Va ploua, va veni un potop, iar tu ai nevoie să construiești o arcă”*. Așadar, dovada că el a crezut acel Cuvânt, a fost că a început să construiască arca. Vedeți, nu ne face

niciun bine să spunem că noi credem Cuvântul dacă nu suntem dispuși să batem în cuie plachete pentru arcă. Nu ne face niciun bine dacă spunem: „Cred Mesajul, cred Mesajul, cred Mesajul,” dacă nu ne luăm timp să construim arca, dacă nu petrecem timp în Cuvânt, văzându-L venind împreună, pentru că Hristos este Arca siguranței, Hristos este Cuvântul, El fiind Cuvântul făcut trup în ziua voastră.

Cuvântul pentru ziua voastră este Hristos, este Arca în care trebuie să urcăm. Noe a căpătat milă în ochii Domnului și i s-a dat descoperirea care urma să-i salveze viața, dar acea descoperire a trebuit să treacă de la o descoperire din inima sa, la fapte făcute de trupul său; acel Cuvânt a trebuit să se manifeste. Și când Cuvântul S-a manifestat, a fost manifestarea Cuvântului descoperit unui fiu al lui Dumnezeu care a adus izbăvirea. Aceeași poveste se repetă din nou și din nou și din nou. Ce a adus izbăvirea? Manifestarea Cuvântului descoperit unui fiu al lui Dumnezeu aduce izbăvirea. Cui? Celui care primește har înaintea Sa. Nu pentru că ei au făcut ceva deosebit, ci pentru că au crezut Cuvântul Său.

Avraam a fost neprihănit, dar nu în faptele sale, ci în credința sa, pentru că a crezut Cuvântul lui Dumnezeu. Noe a fost un om drept. De ce? Pentru că a crezut Cuvântul lui Dumnezeu.

Vreau să citesc un citat mai lung, apoi vom intra în partea grea a ceea ce doresc să vă spun astăzi.

În luna iulie 1965, fratele Branham a predicat un mesaj intitulat **A încerca să faci o slujbă lui Dumnezeu fără a fi în voia Sa**, în care a spus:

„Astăzi mă întreb dacă în toată atragerea noastră înăuntru, marele cruciade și treziri, nu am umplut arca metodistă, baptistă, prezbiteriană? Dar arca lui Hristos, Cuvântul?”

Dacă Mireasa trebuie să fie Cuvântul, atunci Ea trebuie să fie din Hristos, parte din

Mire. Ea trebuie să fie Cuvântul, dar nu Cuvântul pentru ziua Sa, ci Cuvântul pentru această zi."

Dumnezeule, aş putea exploda când citesc așa ceva! Ascultați: „*Dacă Mireasa trebuie să fie Cuvântul, atunci Ea trebuie să fie din Hristos.*” Aceasta înseamnă că voi veniți din Hristos, sunteți parte din El.

... parte din Mire. Ea trebuie să fie Cuvântul, dar nu Cuvântul pentru ziua Sa, ci Cuvântul pentru această zi." Înțelegem noi? A existat un Cuvânt în ziua lui Isus Hristos când El se afla aici în trup, Acela fiind Cuvântul pentru ziua Sa. Mireasa trebuie să fie parte din Cuvânt, dar nu acea parte a Cuvântului. Acea parte a Cuvântului a fost exprimată deja, ceea ce înseamnă că Ea este parte din Mire și trebuie să fie a lui Hristos, parte din Mire; Ea trebuie să fie parte din Cuvânt, dar nu Cuvântul din ziua Sa. Putem înțelege acum ce este în neregulă cu denominaționalismul care privește înapoi la ziua Sa, încercând să facă parte din descoperirea din ziua Sa, și trece la un milion de mile depărate de descoperire, pentru că ei trebuie să fie parte din Cuvânt. Însă partea din Cuvânt pentru ziua Sa a fost vorbită deja, a fost manifestată, iar pentru a face parte din Cuvânt acum, trebuie să faci parte din Cuvântul pentru ziua ta. Aceasta este Mireasa!

Vă rog să ascultați pentru că acest citat m-a aprins în totalitate!

„... pe care El l-a făgăduit că va fi azi. El a trimis Cuvântul Său pentru a-și modela Mireasa și pentru a o ridica.”

Așadar, care este scopul Cuvântului din ziua de azi? Să modeleze și să pregătească o Mireasă. Noi suntem în timpul Miresei, în Epoca Miresei sau în Manifestarea Cuvântului Miresei, o descoperire care trebuie să treacă dincolo de o descoperire în inimă și să devină o manifestare pretutindeni în jurul nostru, pentru că există o manifestare a Miresei. Așa cum a existat o manifestare a arcei, acum trebuie să existe o manifestare a Miresei.

Să mergem mai departe:

„ Nădăjduiesc că vedem aceasta! Să nu vă faceți o idee proprie și nici să nu luați ideea altcuiva. Luați Cuvântul legitimat aici, Biblia. Ceea ce spune Ea.

Dumnezeu a făgăduit în Cuvântul Său cum își va alege Mireasa în aceste zile din urmă”.

Oh, acum intrăm în niște lucruri minunate! El vorbea aici despre Alegerea unei Mirese, cum își va alege Mireasa Sa, El urmând să o facă prin Cuvânt. Întrebarea care se pune este: ne-a ales Cuvântul sau am luat noi o decizie? Ați hotărât voi să mergeți împreună cu mama sau tata, cu soțul sau soția, cu un păstor, un predicator sau un învățător sau Cuvântul v-a chemat afară?

„Știați aceasta? El a făgăduit cum o va face, iar aceasta este prin planul Său original de a-L alege pe Hristos, de a alege timpurile, anotimpurile, cum el... El nu o poate rata pe Mireasa Sa, fiindcă Ea face parte din acest Cuvânt.

El nu o poate alege printr-o denomi-națiune pentru că nici pe Hristos nu L-a ales printr-o denomi-națiune. A venit Hristos la o denomi-națiune? A venit El printr-o denomi-națiune? Nu. Ei L-au respins. Aceasta a făcut denomi-națiunea atunci. Astfel, când El alege o Mireasă, nu poate veni altfel.”

El nu poate alege prin denomi-națiune sau prin învățătura denomi-națională.

„Cum L-a adus El pe Hristos aici? Prin Cuvântul profeților.Este adevărat? Cum își va aduce Mireasa aici? Prin Cuvântul profeților.

Cum L-a identificat El când a venit El? Printr-un om cu Duhul lui Ilie peste el, care a

ieșit din pustie. Cum Își va identifica El Mireasa? El a făgăduit același lucru în Maleahi 4, înainte ca să nimicească pământul, așa cum a fost în zilele Sodomei.”

Fratele Branham a spus: „Cum L-a identificat El pe Hristos la prima Sa venire?” Și tot el a spus: „Printr-un om care avea Duhul lui Ilie”. „Cum își va identifica El Mireasa?”

O clipă! Păi, am crezut că Glasul care a vorbit la râu, în anul 1933, a spus: „*Slujba ta va merge înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos.*” Dar aici, fratele Branham spune că Duhul lui Ilie care L-a identificat pe Hristos este Duhul lui Ilie care va identifica Mireasa lui Hristos. Pentru că atunci când el identifică Mireasa lui Hristos, îl identifică pe Hristos deoarece Ea este parte din Hristos, din Cuvânt, Ea fiind Cuvântul arătat azi. Ea este Cuvântul pentru ziua de azi, așa cum Isus Hristos a fost Cuvântul pentru ziua Sa. Isus Hristos în Mireasă este Cuvântul pentru ziua de azi. Așa cum a fost slujba lui Ioan Botezătorul, va fi o slujbă a lui Maleahi 4, prin Duhul lui Ilie, care o va identifica pe Ea. Slavă Domnului!

„Păi, eu așteptam ca el să ne arate un Om cu cicatrici la mâini; așteptam să fie exact la fel ca în zilele acelea!” Nu! Este același lucru, întotdeauna este același lucru. Isus Hristos este Cuvântul făcut trup în ziua Sa. El a fost plinătatea Cuvântului, desăvârșirea sau încheierea Vechiului Testament care era atunci în văzul tuturor, adică arătat. Iar acum, Mireasa Sa, Soția Sa parte din El, este El. Este El. Noi trebuie să ne îndepărtăm de părerea de a face Mireasa altceva decât El. Dacă facem Mireasa altceva decât El, suntem falși, iar credințele și învățăturile noastre sunt și ele false. Dar dacă facem Mireasa partea din Cuvânt care a fost pusă deoparte pentru o manifestare astăzi, nu trupul vostru, carnea voastră, nu genetica mamei și a tatălui vostru, ci Însuși Cuvântul care a venit din gândul lui Dumnezeu, care a născut o Viață în sufletul vostru și care este Hristos în sufletul vostru, care va lua stăpânirea asupra acestui pământ și va începe să facă trup, să exprime Cuvântul pentru această zi. Când are loc aceasta, este Hristos.

Dacă la sfârșitul Vechiului Testament, când Hristos a ajuns la măsura deplină, a trebuit să fie identificat de un profet cu Duhul lui Ilie, acum, când Hristos ajunge la

identificarea deplină a Miresei Sale la sfârșitul Noului Testament, va trebui să existe o repetiție a aceleiași secvențe, iar în cadrul acesteia, va fi aici un profet cu Duhul lui Ilie, sub slujba lui Maleahi 4, pentru a o identifica pe Ea, pentru că Ea este El! Puteți înțelege acum de ce trebuie să se prăbușească înțelegerea denominațională? Pentru că vorbim despre Cuvânt. Și în orice chip vine El, când Cuvântul ajunge la manifestare, Acela este Hristos.

Fratele Branham a spus: „A fost Hristos în Noe, în Ieremia, în David, în Moise.” Cine era? Hristos. Moise ar fi fugit în pustie și nu s-ar mai fi întors niciodată ca să fie un eliberator. El ar fi eșuat de o mie de ori, dar nu a fost Moise, ci Hristos în Moise. Nu suntem noi, pentru că noi vom face de fiecare dată totul greșit, dar El nu a lăsat totul la latitudinea noastră și la nașterea noastră firească, ci a lăsat totul la latitudinea Sa printr-o naștere din nou, pentru a aduce la Viață ceva ce El a pus în voi înainte de întemeierea lumii, rânduiind să fie aici, iar într-un anumit timp, El a luat contact cu aceasta ca s-o aducă la Viață pentru ca ceea ce a pus El în voi să înceapă să vă stăpânească și să nu fie o viață trăită de voi, ci o viață trăită de El în voi. Când El va trăi acea Viață în voi, va fi Hristos manifestat. Iar dacă urma să se arate Hristos, Ilie trebuia să fie aici pentru a-L identifica. Partea confuză este că atunci când Îl arăta pe Hristos, El îndrepta privirile spre o femeie. Aceasta i-a derutat pe toți. „O, nu, nu! Este o femeie, dar Isus Hristos este bărbat. Aceasta este partea feminină, așa că am face bine să așteptăm venirea Sa.” Să continuăm cu același citat.

„Amintiți-vă, Sodoma a ars. Nu-i așa? Această lume va arde. Isus a spus aceasta. Și va fi timpul în care va fi așa cum spune Luca 17.30: „Fiul omului se va descoperi în zilele în care va fi ca în Sodoma și Gomora.” Ce s-a întâmplat atunci? Potrivit lui Maleahi, El va arde pământul din nou, iar cei neprihăniți vor călca pe cenușa celor răi (în Mileniu). Nu-i așa? Vedeți?

Așadar, ne aflăm exact la sfârșitul timpului. Stăm aici la ușă, așteptând să vină El.

Observați, Dumnezeu a făgăduit în Cuvântul Său că își va alege Mireasa prin calea Sa originală. El L-a ales pe al Său. Mirele! El a spus-o mai dinainte prin profeți și a

trimis un profet pentru a identifica aceasta.”

Așadar, El va ridica Mireasa în același fel. El a spus-o mai dinainte printr-un profet și a trimis un profet ca s-o identifice. Este același tipar! Slavă Domnului!

„Profetul a stat pe malul Iordanului și a spus: „Iată!”

Atunci ei au zis: „Tu ești Mesia, nu-i așa?”

Dar el a răspuns: „Nu, eu nu sunt Mesia.”

„Trebuie să fii Mesia!”

„Eu nu sunt El, dar El este printre voi. Iar eu nu sunt vrednic să desfac șireturile încălțăminteii Sale. Când va veni El, Se va face cunoscut...”

Iar astăzi, El este printre voi, în persoana Duhului Sfânt, manifestându-Se din ce în ce mai mult, venind în biserica Sa, făcându-Se cunoscut pentru că El, Mirele și Mireasa vor fi același, făcându-Se cunoscut.”

Cum se va face El cunoscut? Când Mirele și Mireasa devin una, El se va face cunoscut. Unde? În Ea.

„Într-o zi, Îl veți vedea pe Cel pe care l-ați simțit în inima voastră și veți vedea identificarea Sa. El se va personaliza în fața voastră, iar atunci, voi și El veți fi Una.

V-ați unit prin Cuvânt, iar Cuvântul, care a fost la început, se va întoarce la început.

El este Dumnezeu.”

Fratele Branham ne-a spus că noi ne-am unit prin Cuvânt. Cum ne-am unit noi cu Hristos? Prin Cuvânt. Când L-am văzut pe El, Cuvântul, m-am putut uni cu El, Soțul meu, Cuvântul descoperit. Partenerul meu, Soțul meu, Cuvântul descoperit. Eu nu mă pot uni cu El până când nu-L văd. Înțelegem aceasta? Nu ne putem uni cu El până când nu-L vedem. Dar el ne-a spus că noi nu căutăm semne ale cuielor. Dar ce căutăm? Cuvântul făcut trup. Când Îl voi vedea ca Cuvântul descoperit făcut trup, Acela este Mirele meu, Soțul meu, Cuvântul descoperit. Astfel, acum pot îmbrățișa Cuvântul descoperit și să mă unesc cu El. Slavă Domnului!

„În ziua aceea, veți ști că Eu sunt în Tatăl, că Tatăl este în Mine; Eu în voi și voi în Mine”. Aleluia! Noi suntem aici.”

Când fratele Branham a ajuns la acest verset, el nu a spus că este ceva ce va veni, ci a spus că am ajuns aici. *„În ziua aceea, veți ști că Eu sunt în Tatăl, că Tatăl este în Mine; Eu în voi și voi în Mine.”* Ce este aceasta? Unitatea dumnezeirii arătată. Unde? Unde este arătată ea pe pământ? În Ea. „Eu în voi și voi în Mine. Eu sunt în Tatăl, iar Tatăl este în Mine. Dacă El este în Tatăl și Tatăl în El, iar El este în noi și noi în El, atunci toți suntem uniți, suntem una”. Uniți prin Cuvânt.

„Aleluia! Sunt atât de bucuros să-L văd pe El personificându-se pe Sine printre noi, să vedem ceea ce a făgăduit El pentru Cuvânt; nu ceva ce este emoția cuiva, cântând, sărind sau dansând. Ci El Se face cunoscut prin Cuvântul Său. (Amin!).”

Cum se face cunoscut El? Nu printr-o senzație, ci prin Cuvânt. Iar când vedem Cuvântul făgăduit pentru ziua de azi, și-L vedem pe El descoperindu-ni-Se ca și Cuvântul, atunci vedem că este El, Îl putem îmbrățișa și ne putem uni cu El, devenind uniți prin Cuvânt. Care Cuvânt? Cuvântul descoperit, dar nu pentru ziua Sa, ci pentru ziua noastră. Noi trebuie să cunoaștem ziua în care trăim.

Să mergem acum la Isaia capitolul 6. Mă rog ca Dumnezeu să pună toate aceste piese cap la cap. Recent, am auzit un predicator spunând ceva, iar când l-am auzit spunând aceasta, în inima mea s-a aprins ceva. Este un frate pe care l-am cunoscut recent. Atunci mi-am spus: „Într-o zi, voi ajunge și eu la subiectul acesta pentru că este un subiect foarte bun,” și dintr-o dată Dumnezeu l-a revărsat în inima mea. Nu exact ceea ce a spus fratele, ci ceva ce a spus El. A deschis ceva pentru mine, iar prin harul lui Dumnezeu, vreau să împărtășesc aceasta cu voi și mă rog ca Dumnezeu să ne deschidă ceva.

Vom citi Isaia 6.1:

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.”

Fratele Branham a predicat luând acest text ca bază, în mesajul **Influența**. Isaia a fost un profet adevărat al lui Dumnezeu, o sămânță adevărată a lui Dumnezeu, a fost un ales al lui Dumnezeu, dar se sprijinea pe un braț de carne, depindea de Ozia, un împărat duhovnicesc, pentru a merge mai departe. Noi am putea spune lucrurile astfel: Isaia a avut o umblare bisericească. El a făcut parte din biserica corectă; în împărăție exista un lider bun, iar Isaia făcea parte din dispensația corectă, dacă aș putea spune așa. Isaia se simțea confortabil și încrezător sub conducerea lui Ozia, dar sper final, Ozia a ajuns în dizgrație, iar Dumnezeu l-a luat de pe pământ, ceea ce l-a aruncat pe Isaia în disperare. Aceasta este absolut desăvârșit, prieteni.

Fiindcă ne aflăm în Isaia 6, despre care Pecete credeți că vom vorbi? Când ajungem la Pecetea a șasea, ea ne aruncă de asemenea în disperare. Dar în timpul disperării se petece întotdeauna ceva cu sămânța aleasă. În timp de disperare, sămânța aleasă intră în contact cu descoperirea lui Dumnezeu.

Când fratele Branham a predicat Pecetea a șasea, a mers la Iacov și la necazul lui Iacov, care părăsise casa lui Laban și era în călătorie. El era în bucluc pentru că

urma să se întâlnească cu fratele său, Esau, pe care îl înșelase și căruia îi făcuse rău. Ceea ce este uimitor pentru mine, este că în acel punct al călătoriei, Iacov avea dreptul de întâi născut și binecuvântarea. Dar avându-le pe cele două, aceasta nu i-a adus siguranță inimii sale, ci continua să se teamă, era agitat, iar comportamentul lui era neschimbat. Ceea ce făcuse pentru a obține dreptul de întâi născut și binecuvântarea, a fost ceea ce îi făcuse și socrului său pentru a obține vitele. Așadar, el avea binecuvântarea și dreptul de întâi născut, dar încă nu avusese parte de schimbare. Aceasta este important.

Atunci, circumstanțele s-au aranjat în așa fel încât Iacov a intrat în necaz. El știa că merita judecata, că era greșit, presupunea că fratele său venea ca să-l ucidă, și știa că merita aceasta. Aceasta este partea cea mai importantă. El știa că merita aceasta. Când Dumnezeu a îngăduit toate acele lucruri ca să-l arunce pe Iacov în disperare, aceasta l-a adus într-o asemenea stare, încât și-a dus soția și copiii dincolo de râu și era singur în locul în care a vrut Dumnezeu să fie. Era frânt, se temea, era nesigur și stătea singur. Slăvit să fie Dumnezeu! Dacă noi putem fi frânți și putem păși în acea cameră micuță, în acea micuță încăpere de lemn din cort, frânți și nesiguri, nedepinzând de niciun doctor sau teolog, de nimic ce ne-a fost spus de părinții noștri, dacă pășim în acea cameră micuță, cu nevoie disperată de Dumnezeu ca să ne schimbe situația, mulți dintre noi am ieși afară mai bine. Dar de multe ori, tot ce dorim să facem este să pășim pe platformă cu un grup de oameni și să primim același lucru pe care îl primește oricine altcineva. Dar aceasta a fost unul câte unul, individual, intrând singuri în cămăruță și intrând personal în contact cu slava Shekinah. Apoi au ieșit din micuța încăpere, pe altundeva, schimbați, fără să fie capabili să explice cum s-a petrecut aceasta. Nașterea din nou!

Iacov a trecut prin același lucru. El era vinovat, era greșit, merita ceea ce urma să vină, iar în disperare, singur, a venit la el Pecetea a șaptea, într-un fel tainic. La început nu a știut ce era, dar s-a prins de ea. Știa că era ceva deosebit pentru că atunci când noi am intrat în contact cu ea, nu am putut să o identificăm corespunzător, dar am știut că era ceva deosebit, ne-am prins de ea și nu i-am mai dat drumul. S-a prins de acest Om și nu i-a dat drumul. S-a luptat cu El toată noaptea, iar Omul i-a spus: „Lasă-Mă să plec,” dar el i-a zis: „Nu te voi lăsa să pleci până când nu mă vei binecuvânta.”

Iacov a avut dreptul de întâi născut, a avut binecuvântarea, dar avea nevoie de ceva mai mult decât de binecuvântări de la Dumnezeu, de ceva mai mult decât dreptul de întâi născut. A avut nevoie de o schimbare în umblarea sa, de o atingerea din partea lui Dumnezeu, care urma să-l schimbe pentru totdeauna. A ieșit din acest scenariu șchiopătând, ceea ce i-a schimbat umblarea, iar a doua zi, a mers și s-a întâlnit cu fratele său, Dumnezeu îngrijindu-se de totul. Vedeți, disperarea l-a pus în condiția de a primi o descoperire și o întâlnire cu Pecetea a șaptea. După întâlnirea cu Pecetea a șaptea, Iacov a plecat spunând: „L-am văzut pe Dumnezeu față în față.” Să ne întoarcem acum la Isaia 6.

„Isaia era în aceeași situație. Încrederea sa a fost zdruncinată și a văzut eșuând ceea ce a știut a fi adevărat și de care depindea, iar atunci s-a regăsit singur. Înțelegem aceasta? Este același tipar. El se regăsea singur.

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau.

Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna și casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Ce a văzut el? A primit o descoperire din ceruri care îi arăta sfințenia lui

Dumnezeu. A primit o descoperire care l-a ajutat să înțeleagă că era necurat. Vedeți, el făcea parte din biserică, din sistem, depinzând de cei care erau peste el pentru a da tonul, sprijinindu-se de un braț de carne, simțindu-se confortabil în denomi-națiunea sa. Înțelegem?

Apoi denomi-națiunea sa a eșuat, el a văzut un eșec, a ajuns să fie singur, și dintr-o dată, a primit har înaintea Domnului. Vreau să vă întreb: „Ce a făcut Isaia ca să primească acea vedenie?” Ce a făcut el? Nimic. Nu a trebuit să facă ceva deoarece Dumnezeu cunoștea viața lui; știa unde se afla; știa că el era fără pată în generațiile sale. El știa că era o sămânță aleasă, știa că atunci când starea era potrivită; când toate împrejurările erau potrivite, când omul era frânt, când pierduse încrederea în denomi-națiunea sa, a fost timpul ca Dumnezeu să i se facă cunoscut. Când Isaia a primit descoperirea din cer, a înțeles și a strigat: „Vai de mine, am crezut că sunt un creștin!”

Nădăjduiesc că ați ajuns deja în acest loc. Nădăjduiesc că ați ajuns în locul în care ați fost crescuți în biserică în care ați fost dintotdeauna și că ați ajuns în locul în care ați realizat: „Am crezut că sunt creștin, dar până când nu l-am văzut pe El, nu am înțeles că eram nimic și că cei cu care am fost erau nimic. Vai de mine! Sunt un om cu buze necurate. Nici măcar nu vorbesc bine Cuvântul, nu mărturisesc bine Adevărul pentru că nu am avut descoperirea Peceții a șaptea. Eu spun ceea ce au spus alții înainte, dar nu spun Cuvântul potrivit.”

Voi puteți cita Mesajul și să nu aveți descoperirea potrivită, iar atunci nu ați vorbi ceea ce trebuie. Amin! De ce avem nevoie? De descoperirea Celui care stă pe scaunul de domnie, de o descoperire a cerului ca să putem recunoaște sfințenia Sa, Cuvântul Său desăvârșit, cât de desăvârșit este El pe tărâmurile cerești. Noi trebuie să realizăm că tot ce am crezut că am știut este un gunoi, că ceea ce am crezut că suntem este nimic și să spunem: „*Vai de mine, căci sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate*”. Dumnezeule, este cel mai bun lucru care ni s-ar putea întâmpla!

Iacov s-a prins de Cel pe care l-a întâlnit deoarece știa că felul în care își trăise

viața nu va mai funcționa. El știa că trebuie să aibă ceva mai mult decât avusese înainte, iar când a intrat în contact cu Ceva ce știa că era mai mare decât el, care era Cuvântul descoperit pentru ceasul său, s-a ținut de El și nu l-a lăsat să plece până când nu l-a binecuvântat și nu l-a schimbat. De aceasta avem nevoie noi. Nu de un contact ocazional cu Mesajul orei, ci trebuie să înțelegem că tot ceea ce este în legătură cu noi este greșit, totul a eșuat, nu-mi pasă dacă am fost crescut într-un anumit fel, dacă am crezut ceva timp de patruzeci de ani, eu trebuie să am ceva care va schimba istoria care se repetă a vieții mele, eșec după eșec, după eșec. Eu nu o pot face, dar prin harul lui Dumnezeu, dacă sunt desăvârșit în generațiile mele, El știe când trebuie să deschidă cerul și să-mi dea o vedenie ca să-mi arate ce mi-a lipsit tot timpul.

Vă întreb ceva: când Isaia a primit vedenia, aceea a fost clipa în care a apărut cerul, în care au început să cânte serafimii? Nu, toate acestea se petreceau în jurul lui tot timpul, dar el a trecut pe lângă aceasta pentru că era în vechea lui gândire, în vechea lui denotațiune. Așadar, când a ajuns la disperare sub Pecetea a șasea, plângând, fiind în nevoie, Dumnezeu i-a dat o vedenie despre ceea ce se petrecea și se petrecuse tot timpul în jurul lui. Nu este un Mesaj nou. Noi nu avem un Mesaj nou, este același Mesaj, dar există cei care-l înțeleg și spun: „A devenit o Carte nouă pentru mine.” De ce? Pentru că văd ce se petrece în jurul lor. Ce se întâmplă în jurul nostru? Închinare cerească, descoperire, o vedenie a lui Dumnezeu, serafimi care cântă și strigă în jurul scaunului de domnie, totul se petrece chiar aici, chiar acum, dar este necesar ca Dumnezeu să deschidă vedenia în fața ochilor noștri pentru ca noi să vedem ce se află în mâinile noastre și ce se petrece în jur. Să trecem de la firesc la duhovnicesc.

Când Dumnezeu a deschis ochii lui Isaia, el a spus: „Vai de mine! Sunt un om cu buze necurate, nu am vorbit aceasta bine.” Slavă Domnului!

„Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Pe cine a văzut el? Pecetea a șaptea. Vedeți, el avea o religie, el se afla în Mesaj. Înțelegem aceasta? El se afla în Ierusalim, era un profet, era în locul în care lucra Dumnezeu. Se afla în epoca corectă și era persoana potrivită, dar nu avusese încă o vedenie cerească. Așadar, se afla în religie și făcea lucruri religioase, dar într-o clipă a înțeles cât era de necurată gura sa. Într-o clipă, el a înțeles cât de curat este acest Mesaj. Dacă noi spunem că credem Mesajul, că-L iubim, că mergem la o biserică din cadrul Mesajului, Mesaj, Mesaj și iar Mesaj, dar apoi, pângărim propovăduirea noastră și nu ne pasă de descoperirea Cuvântului, ci doar mergem la biserică miercurea și duminica, tot ce avem este religie și nu am văzut încă Împărăția slavei venind. Dacă am fi văzut aceasta, am fi înțeles cât de prețios, curat, sfânt și sacru este acest Mesaj. Nu este ceva ce putem lăsa pe biroul nostru, pe o aplicație a telefonului nostru, care nu a fost atins niciodată, nu este ceva despre care vorbim duminica sau pe care-l rostim cu buzele noastre în cadrul serviciilor noastre, ci este ceva ce este mai mult decât orice ne-am imaginat cândva, deoarece acest Mesaj este Hristos, este Împăratul slavei, Domnul domnilor. Este sfânt, curat, pur, iar dacă Îl lăsăm, acest Mesaj va scoate toată murdăria din viața noastră pentru că este curat, desăvârșit și sfânt. Uneori, noi luăm lucrurile prea ușor. Luăm tot ce ne înconjoară prea ușor, suntem prinși în partea religioasă a lucrurilor și pierdem ceea ce se petrece cu adevărat.

„Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.”

Ce a făcut Isaia pentru a primi o vedenie? Nimic. Ce a făcut pentru a se curăța? Nimic. Isaia era o sămânță a lui Dumnezeu, și la timpul potrivit, Dumnezeu a deschis cerul și l-a descoperit, iar când a primit descoperirea Împăratului a spus: *„Vai de mine, locuiesc în mijlocul unor oameni cu buze necurate. Și eu sunt un om cu buze necurate.”* Apoi, pe baza mărturiei și dorinței sale, Dumnezeu a trimis un înger care a adus ceva din cer, un foc desăvârșit care ardea pe altarul cerului, l-a adus jos și i-a atins buzele cu el, curățându-l de nelegiuirea sa. Ce l-a curățat? Când acel înger a luat ceva proaspăt, fierbinte, viu, un cărbune fierbinte de pe altarul lui Dumnezeu, l-a adus jos și l-a atins, Isaia a fost curățat.

Vreau să vă spun că astăzi a existat un înger, care a urcat sus la scaunul de

domnie a lui Dumnezeu și a luat un chihlimbar fierbinte al Cuvântului care curăță, și dacă voi îl doriți, dacă puteți mărturisi că nu sunteți desăvârșiți și că sunteți un nimic, acel înger poate lua acel cărbune de foc din cer și poate atinge buzele voastre cu Cuvântul curat din prezența lui Dumnezeu și să curețe acel vas. Ce anume o va face? Când eu voi începe un program de fapte bune? Când voi renunța la acel obicei prost? Nu! Mai întâi, El trebuie să vină la voi și să vă deschidă ochii ca să-L puteți vedea pe El. Până când nu se va întâmpla aceasta, nimic altceva nu se va întâmpla, prieteni. Puteți implora, puteți pleda, puteți face orice doriți, până când Dumnezeu nu va deschide o fereastră în cer, până când nu vă va deschide ochii pentru a vă îngădui să vedeți că „Acesta sunt Eu” și este ceva mai mare decât ați crezut. Când veți vedea aceasta și veți înțelege că religia voastră este în zadar, că neprihănirea voastră nu este decât niște cârpe murdare, că cu tot serviciul și datoria mea sunt un nimic, atunci El este gata să ia acel profet, acel înger și să aducă jos acel foc din cer, ca să vă atingă și să vă curețe de nelegiuire.

Aceasta este ceea ce face acest Mesaj. Vedenia din cer a fost aceea care a deschis ochii lui Isaia față de adevărata sa nevoie, vedenia din cer l-a curățat în nevoia sa.

Înțelegeți de ce este atât de crucială descoperirea? Înțelegeți de ce acest Mesaj nu este o religie? Acest Mesaj este despre a intra în contact cu Dumnezeul cel viu. Aceasta este acest Mesaj: este a vedea cerul deschis și a intra în contact cu Dumnezeul cel viu care ne va curăța și ne va schimba.

Când Iacov a intrat în contact cu vedenia Pecetii a șaptea, a fost schimbat. El ar fi putut avea o întâlnire simplă cu acel înger, apoi să-L lase să plece, dar când s-a întâlnit cu El, a recunoscut că era ceea ce avea nevoie pentru ca viața lui să fie schimbată. Și cu Isaia, lucrurile au stat exact la fel.

„Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână...”

„Cărbune aprins,” adică Cuvântul viu. Nu un cărbune mort, un cărbune vechi, un cărbune dintr-o epocă anterioară sau care provenea dintr-un foc anterior, ci un

Cărbune viu de pe altarul lui Dumnezeu, nu dintr-o carte sau dintr-un sistem bisericesc.

„Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

Ce faptă bună a trebuit să facă el pentru ca păcatul lui să fie curățat? Nimic. Tot ce a trebuit să facă el a fost să-l vadă pe Dumnezeu, să-și recunoască nevoia și să strige în disperare, Dumnezeu asigurându-se că Cuvântul va ajunge la el. Dacă ar fi stat liniștit și l-ar fi lăsat pe înger să facă lucrarea, Cuvântul, cărbunele aprins de pe altar, l-ar fi curățat de păcat și ar fi îndepărtat nelegiuirea sa.

„Am auzit glasul Domnului întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Acesta este procesul, prieteni. Când Isaia a văzut cerul deschis, l-a văzut pe Domnul și a recunoscut că exista o nevoie pe care el nu o putea întâlni. Dar când a recunoscut aceasta, Dumnezeu s-a asigurat să fie acolo un înger și un cărbune viu. Dumnezeu s-a asigurat de tot ce avea nevoie pentru a-l pune într-o asemenea condiție încât să poată fi folosit de El. După ce Isaia a primit descoperirea cerului, după ce a trecut singur prin acea experiență, după ce a intrat în contact cu Dumnezeu și a fost curățat de un cărbune viu, după aceasta, El a întrebat: „Cine va merge pentru noi?”, iar Isaia a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

După toate acestea, fratele Branham a spus că Isaia a primit descoperirea Cărții pecetluite cu șapte Peciți. „Ce vrei să spui, frate Chad?” Fratele Branham a spus că Isaia a primit descoperirea întregii Scripturi, deoarece el a scris șaiszeci și șase de capitole în Cartea sa, iar în Biblie, sunt șaiszeci și șase de Cărți. El a spus că Isaia

a scris întreaga Biblie.

Ce se întâmplă când intri în contact cu un Dumnezeu viu și ești curățit cu un cărbune viu de pe altar? Poți vedea întreaga Biblie. Biblia devine o Carte nouă, Pecețile de pe Ea sunt rupte, iar atunci vedem Biblia. După această experiență, Isaia a primit descoperirea întregii Biblii. De aceea, a spus șaiszeci și șase de cărți.

Apoi, vedem că în capitolul următor, în capitolul 7, el a primit o altă descoperire, a Peceții a șaptea.

Isaia 7.14: *„De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).”*

Ce este aceasta? El a primit descoperirea că Dumnezeu va veni printr-o fecioară, a primit descoperirea că fecioara îl va da naștere lui Hristos. Aceasta este descoperirea care este valabilă și astăzi, și anume că fecioara, această Mireasă fecioară va face tot ce este scris cu privire la Ea, la fecioară. Aceeași prorocie, Isaia a primit descoperirea ei, iar descoperirea continuă și astăzi.

Să mergem la Apocalipsa capitolul 4:

„După aceste lucruri, m-am uitat...” După ce? După epocile bisericilor. Nu iubiți Cuvântul lui Dumnezeu? Când a primit Isaia vedenia scaunului de domnie din cer? După ce a murit Ozia, după ce sistemul bisericesc din viața lui a murit, după epocile bisericii sale, el a văzut scaunul de domnie în cer.

Ioan a avut aceeași vedenie, a ajuns la aceeași experiență, în același fel. De ce? Fiindcă prorocia se repetă și istoria se repetă, are însemnătate compusă și descoperire compusă. Ceea ce a văzut și prin ce a trecut Isaia, a văzut și a trecut și Ioan.

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe și pe capete aveau cununi de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.”

Aici putem vedea că Ioan a primit o vedenie. O ușă s-a deschis în cer, a fost luat în Duhul, și atunci a văzut pe Cineva stând pe tron, a văzut sala tronului lui Dumnezeu și tot ce se petrecea acolo. Ceea ce a văzut Isaia, a văzut și Isaia. Când a văzut Isaia toate aceste lucruri? După moartea lui Ozia. Când le-a văzut Ioan? După epocile bisericilor. Puteți vedea tiparul?

Doresc să vă spun că chiar dacă ne-am născut în acest Mesaj, epocile bisericilor au trebuit să se arate pentru ca noi să vedem această vedenie în ceruri, deoarece ea nu poate fi văzută firesc, ci doar cu înțelegere duhovnicească.

Acum vom merge la Apocalipsa capitolul 5.1:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?”

Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.”

Ce are loc aici? În sala de judecată avem un caz care este un simbol al judecății. Ioan trecea printr-un tip al Pecetii a șasea. După epocile bisericilor, a fost luat sus în cer, unde a văzut ceea ce se petrecea acolo. Atunci a văzut Cartea, Titlul de proprietate al întregii răscumpărări scris pe dinăuntru și pe dinafară și pecetluit cu șapte Peceti. El a văzut această Carte, iar un înger puternic a strigat: „Cine este vrednic să ia Cartea?” Niciun om în cer, pe pământ sau sub Pământ nu a fost găsit vrednic, iar Ioan a plâns. De ce a plâns el? Pentru că el însuși era nevrednic.

Dacă ați putea să mă ascultați câteva clipe și să luați ceea ce spun: implicit, și Ioan a fost judecat. El știa că aceea era Cartea întregii răscumpărări. Dacă nimeni nu era găsit vrednic să ia acea Carte, totul ar fi fost pierdut, tot pământul. Deci, fiindcă nu era vrednic să ia Cartea, și el era pierdut. Ioan era într-o situație disperată. Era într-o stare de nevoie, avea nevoie de cineva care să ia Cartea pentru că nu era nimeni în cer, pe pământ sau sub pământ și nici el însuși nu era vrednic să ia Cartea. Și dacă nimeni nu o putea lua, totul ar fi fost pierdut. Ioan era în disperare, sub Pecetea a șasea. Dar slăvit să fie Dumnezeu, pentru că Ioan a venit din gândul lui Dumnezeu, numele lui aflându-se pe acea Carte. Trebuia să existe Cineva, un Om care să ia Cartea. Ioan era atunci într-o stare disperată, exact ca și Isaia: „Vai de mine! Sunt un om cu buze necurate. Nu sunt vrednic să iau Cartea și nici altcineva pe care l-am cunoscut vreodată, un patriarh pe care l-

am iubit vreodată sau oricine altcineva despre care am citit în Vechiul Testament, nu este vrednic să ia Cartea.” Atunci, el a înțeles că religia nu va funcționa. Slăvit să fie Dumnezeu, prieteni. Este aceeași poveste care se repetă tot timpul.

Ioan era într-o stare disperată: „Nu o pot face, nu mă pot mântui. Dacă El nu va face ceva pentru mine, sunt pierdut.” Puteți vedea cum vedenia din cer ne pune întotdeauna în același loc? Pot vedea cum totul este desăvârșit, cât este de minunat, apoi mă văd pe mine, și eu nu pot face nimic în legătură cu aceasta. Nu pot pune o punte peste această spărtură. Iacov nu a putut s-o facă, Isaia nu a putut s-o facă, și nici Ioan nu a putut s-o facă. Și nici eu sau voi, nu o putem face.

În versetul 5, ni se spune: *„Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceteți ale ei.*

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.”

Când a făcut aceasta, închinarea a izbucnit în cer.

Apoi ajungem la versetul 13, care spune: *„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!”*

Ce s-a întâmplat? Ioan a înțeles că fusese salvat, dar „nu de purtarea mea, de

faptele mele, de patriarhii mei sau de biserica mea. Nu am fost mântuit de niciun om, de niciun sistem, sau învățătură, ci am fost salvat de Pecetea a șaptea Însăși.” Când a venit Mielul și a luat Cartea, Ioan a fost eliberat.

Întrebarea mea este: dacă voi L-ați văzut venind și luând Cartea, ar trebui să treceți de la a plânge pentru tot ce a fost pierdut, la bucurie pentru tot ceea ce a fost răscumpărat. Totul este bine, nu există nicio problemă, prieteni, nu există nimic în neregulă. De ce? Pentru că după ce ați părăsit epocile bisericilor, după ce ați ieșit din Laodicea, a existat o ușă deschisă în cer și L-ați văzut pe Dumnezeu cel Atotputernic descoperit. Iar când L-ați văzut descoperit, ați spus: „Vai de mine, nu sunt capabil să mă salvez. Sunt un nimic, sunt putred, carnea mea este putredă.” Amin! Dar dacă ați primit vedenia Peceteii a șaptea, a Mielului care ia Cartea, rupe Pecetele și le descoperă, dintr-o dată veți putea să mergeți mai departe, așa cum a mers și Ioan mai departe. El a trecut de la a plânge, a geme, de la a spune: „Nu sunt vrednic, nu sunt capabil.” Vedeți?

Problema este că noi mai avem credincioși blocați înaintea Pecetei. În cadrul Mesajului, avem credincioși care sunt blocați înaintea Pecetei. „Nu sunt vrednic, nu sunt capabil, nu pot birui.” Dar eu spun: „Doamne, dă-le o vedenie cu Mielul care ia Cartea, dă-mi mie o vedenie a Mielului care ia Cartea, las-o să se așeze în inima mea pentru totdeauna și să-mi arate că totul a fost răscumpărat și este în regulă, nimic nu este pierdut, iar eu voi reuși. Nu mai sunt întrebări și nimic nu mai este în pericol pentru că am văzut Mielul luând Cartea și rupându-i Pecetele.” Amin! Nu ar trebui să fim pre-peceteți în starea noastră tot timpul, spunând: „Vai de mine, nimic nu este bun la mine. Vai de mine! Uită-te la toate problemele mele.”

Nu este nicio problemă, Mielul a luat Cartea, i-a rupt Pecetele și a trimis-o jos la îngerul al șaptelea care mi-a dat-o mie, iar eu am mâncat Cartea și am devenit una cu Hristos. Dacă am fost în micuța încăpere și m-am unit cu Hristos nu mai există probleme, prieteni. Totul este minunat. Oh, încă mai plângem, încă ne mai îmbolnăvim și avem probleme, dar eu vorbesc despre o stare a sufletului care se poate bucura în mijlocul necazului, știind că Mielul a luat Cartea, răscumpărarea a fost făcută, iar eu mă aflu aici la încheierea clipelor în care totul se va întoarce la ceea ce ar trebui să fie. Eu fac parte din acel Plan. De ce să mai plâng dacă Mielul

a luat Cartea? Au fost întrebări în timpul celor șapte epoci a bisericilor: „Va fi încheiată? Va fi terminată, se va concretiza totul?” Dar când Mielul a luat Cartea, nu au mai fost întrebări. Totul a fost încheiat.

Cum pot să ajung acolo, frate Chad? Părăsește Laodicea, zboară puțin mai sus. El a putut deschide o ușă în cer pentru ca voi să puteți vedea că există mai mult decât ați avut, mai mult decât ce ați crezut, decât felul în care ați trăit, și El poate deschide o vedenie a Dumnezeuului Celui Atotputernic descoperit. Tot ce trebuie să faceți voi, este să mergeți sus, în acel tărâm mai înalt și să spuneți: „Doamne, sunt pierdut, sunt nevrednic, nu sunt desăvârșit, Te rog să vii să mă salvezi.” Iar dacă El vă va arăta Mielul luând Cartea și rupându-i cele șapte Peceți și veți putea auzi bucuria din cer pentru că Mielul a luat Cartea, atunci ar trebui să spuneți: „Și toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sau sub pământ, m-au auzit strigând fiindcă destinul meu este asigurat și totul este în regulă.”

Prieteni, ați văzut Mielul luând Cartea și deschizând-o? Știți că voi sunteți Cartea? Ce sunteți voi? „Voi sunteți parte din cuvintele scrise în Carte.” Dacă știți că aceia sunteți voi și că răscumpărarea voastră este cuprinsă în acel Act, dacă știți că desăvârșirea răscumpărării se află în Mielul care a luat acea Carte, ar trebui să fim un popor fericit, prieteni. Ar trebui să ne bucurăm și să așteptăm tot timpul ca Dumnezeu să facă lucruri minunate, (Amin) pentru că El a luat Cartea răscumpărării și ne-a dat-o nouă.

Noi cunoaștem povestea și nu contează dacă suferim în fiecare zi a vieții noastre de acum înainte pentru că L-am văzut rupând Pecețile, știm cum este dacă mergem dincolo de perdeaua acestei vieți, cunosc iarba verde, hainele albe și sfinții care sunt acolo pentru a mă întâmpina și îmbrățișa, știu că este dragostea desăvârșită care este dincolo de descriere, știu toate acestea pentru că am văzut Pecețile deschizându-se. Știu că eliberarea a fost dată Miresei, știu biruința care va veni în aceste zile din urmă, știu pentru că am văzut Pecețile deschizându-se, și dacă totuși sufăr zilnic, nimic nu va schimba ca acele lucruri să fie adevărate pentru mine. Dacă voi suferi în următorii douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, tot voi fi în Mileniu domnind și conducând cu Hristos timp de o mie de ani și va fi ceva dincolo de ceea ce mi-am imaginat vreodată în această viață. Așadar, totul este în

ordine cu mine.

Nu contează dacă nu primesc un răspuns la rugăciunea mea, dacă nu primesc ceea ce vreau, El mi-a dat deja orice mi-aș fi dorit, și mai mult. De ce aș dori ceva fără valoare în această viață, în timp ce El mi-a dat totul în Viața viitoare? Uneori, ceea ce trebuie să facem este să ne amintim vedenia pe care ne-a dat-o despre cer, și în care L-am văzut pe Dumnezeu cel Atotputernic descoperit. Ca oameni, noi suntem disperați, iar în disperarea noastră am văzut Mielul, iar El a luat Cartea și i-a rupt Pecețile înaintea ochilor noștri. Apoi am înțeles că totul este în ordine cu noi. Nu contează dacă suferim, pentru că acum, viziunea noastră a fost ridicată deasupra epocilor bisericilor și putem vedea Dincolo. Isus a îndurat crucea și a disprețuit rușinea pentru slava a ceea ce era înainte. De ce? Pentru că El a văzut ce urma. Putem vedea și noi ce urmează?

Vreau să încheiem cu un gând. Fratele Branham a ajuns la mesajul **Este acesta semnul sfârșitului, domnilor?**, unde a vorbit despre vedenia în care a văzut că trebuia să meargă spre Vest, apoi a vorbit despre cum a fost ridicat în constelația de șapte îngeri. I s-a spus să meargă în Vest pentru descoperirea celor șapte Peceți, apoi să se întoarcă. La sfârșitul acestui mesaj, el a spus:

„Mă simt ca Isaia în acea zi în Templu, când a văzut îngerii zburând înainte și înapoi, cu două aripi peste fețe, cu două peste picioare și cu alte două aripi cu care zburau, strigând: „Sfânt! Sfânt! Sfânt!” Oh, cum a fost scuturat acel profet tânăr! A început să îmbătrânească puțin, iar când a văzut aceasta, deși mai avusese vedenii, a strigat: „Vai de mine!”

Tată, poate și eu m-am simțit la fel când am văzut acei Îngeri dimineața trecută. Vai de mine, fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor necurat. Tată, curăță-mă.”

Vedenia pe care a avut-o Isaia, l-a adus la disperare. Când Ioan a primit vedenia cerească, aceasta l-a adus la disperare; când fratele Branham a avut o vedenie

cerească, și el a ajuns la disperare. De ce? Vă spun: dacă veți vedea vreodată ce este acest Mesaj, vă va aduce la disperare. Veți plânge și-L veți ruga pe Dumnezeu să vă schimbe pentru că nu veți putea continua așa și să fiți Mireasa lui Isus Hristos. Trebuie să existe o schimbare. Trebuie să existe o manifestare a Cuvântului, o viață vie care să trăiască prin mine, trebuie să existe ceva. Trebuie să existe o schimbare pentru că aceasta este ceva real. Nu este o altă biserică, ci este ceva real. Nu este o altă denominațiune, ci este realitatea, Hristos trăind într-un popor, este real. Nu este un serviciu rostit de buze umane, nu este ceva despre care vorbim noi, ci este realitatea, prieteni.

Fratele Branham spunea: „*Mă simt ca și Isaia,*” adică: „Am văzut cerul deschizându-se, am primit o vedenie,” iar aceasta l-a adus într-o stare de disperare. Ascultați ce a mai spus el:

„Iată-mă aici. Trimite-mă, Doamne, orice ar fi. Eu stau la acest amvon unde am fost timp de treizeci de ani. Doamne, dacă există ceva ce vrei să fac, iată-mă aici, sunt pregătit. Îngăduie să primesc har în ochii Tăi, fiindcă mă rog cu umilință.

Tu ești Dumnezeu și nu există niciun Altul decât Tine. Primește-ne, Doamne, iartă-ne păcatele. Mă pocăiesc de toată necredința mea, de toată nelegiuirea mea. Pledez pe altarul lui Dumnezeu.”

Ce făcea fratele Branham? El a văzut acea constelație de îngeri în care a fost luat sus; a avut vedenia și a tălmăcit visele; a știut că trebuie să meargă în Vest pentru descoperirea celor șapte Peciți, și că aceasta ieșea din Apocalipsa 10; a știut că era timpul Apocalipsei 5, a știut toate aceste lucruri, iar când a văzut vedenia, aceasta l-a adus la disperare deoarece, ca om nu putea face aceasta. El nu putea tălmăci cu niciun chip aceasta, ci a spus: „Tălmăcirea celor șapte tunete, ar putea fi aceasta, prieteni, ar putea fi cutare sau cutare.” El știa că era total neputincios și incapabil să dețină ceva atât de sfânt, iar când a văzut vedenia, aceasta l-a dus la disperare și a început să se pocăiască. El spunea: „Iartă-ne pentru păcatele noastre! Iartă-mă pentru toată necredința mea!” Acesta este profetul lui Dumnezeu care în anul 1962 se pocăia de toată necredința sa.

„Doamne, oamenii nu înțeleg aceasta. Ei cred că va fi atât de multă bucurie! Dar, Doamne, cât de greu, ce lucru înfricoșător este pentru o ființă umană să vină în Prezența unei Ființe a cerului mare și Atotputernică.

Eu mă rog pentru iertarea micuței mele biserici de aici, pe care m-ai trimis jos s-o conduc și s-o ghidez.

Curățați-vă toată inima, fiecare dintre voi.”

De ce? Pentru că stătea în joncțiune, în spărtură, în locul în care știa că trebuia să vină o altă descoperire, cele șapte Peceti trebuiau să se deschidă, dar el nu le putea deschide. Singurul care le putea deschide era Unul care nu avea mâini și buze murdare. În starea aceea, fratele Branham a recunoscut că avea nevoie de ceva. Era ca Iacov, ca Isaia, ca Ioan, nimeni nu era vrednic. „Vai de mine! Eu plâng pentru că nimeni nu este vrednic.” Fratele Branham i-a spus bisericii sale: „Curățați-vă inimile! Eu mă pocăiesc, pocăiți-vă și voi! Haideți să ne pocăim cu toții.” De ce? Pentru că era în spărtură. Văzuse vedenia cerească și știa la ce timp ajungeam, dar el nu o putea face. Era nevoie de Hristos Însuși, Îngerul puternic care să coboare pentru a o face. Apoi, după ce-L vedem pe Hristos Însuși venind jos și deschizând Pecetile, ne vom bucura, vom striga, Îl vom lăuda, și vor răsună strigăte de „Aleluia.” De ce? Pentru că am reușit să trecem prin Spărtură, prin tranziție și am ajuns în locurile cerești, pe tărâmul ceresc și am văzut Pecetile deschizându-se.

Fratele Branham a avut o slujbă dificilă. El a fost profetul epocii, ca Isaia. Când Isaia a primit vedenia cerească și a spus: „Vai de mine!”, a fost curățat cu cărbunele viu, iar când a fost curățat, a văzut tot Cuvântul. Este adevărat?

Ioan a ajuns în același loc și a spus: „Vai de mine!”, dar când a văzut că exista un Miel însângerat care a murit în locul său, și putea lua Cartea ca să-i rupă Pecetile, a început să se bucure, iar după ce s-a bucurat, a văzut tot Cuvântul descoperit și a auzit descoperirea celor șapte Tunete care este taina Pecetilor. Ioan a primit

descoperirea tuturor lucrurilor. Și ce s-a întâmplat cu fratele Branham? Același tipar.

Prieteni, eu cred că același lucru ni se poate întâmpla nouă. Cred că același lucru vi se poate întâmpla vouă și mie. „Doamne, Tu ne-ai deschis ochii să-L vedem pe Dumnezeu cel Atotputernic descoperit. Știu că acest Mesaj este adevărat, știu că ești Tu și știu că Tu ești Dumnezeu cel Atotputernic, dar, vai de mine!

Doamne, nu există niciun suflet viu care să mă poată ajuta. Eu nu mă pot ajuta și nimeni altcineva nu mă poate ajuta. Nu există nicio biserică să mă poată ajuta. Iar dacă nu pot fi ajutat în această biserică, nici biserica următoare nu o va putea face. Dacă este aceasta sau denomi-națiunea cutare, sau felul cutare de a gândi, nu mă va ajuta. Doamne, am văzut cât de sfânt ești Tu și cât de căzut este omul și nu este nimeni care să poată pune o punte peste Spărtură. Eu am nevoie de Tine, ca Tu să pui o punte pentru mine, am nevoie să Te văd pe Tine descoperind Pecețile pentru mine.” Când Dumnezeu deschide Pecețile individual, pentru voi și pentru mine, vom începe să vedem șaiszeci și șase de cărți. Vom începe să vedem o poveste, o temă, un scop pe care Dumnezeu l-a avut în tot acest timp, fiecare personaj, poveste sau simbol descoperind acest singur scop pe care l-a avut Dumnezeu.

Vom încheia, dar doresc să mai împărtășesc ceva cu voi pentru că mă simt călăuzit să fac aceasta. Același tipar a continuat să se desfășoare, și îndată l-am văzut pe Dumnezeu făcând ceva pentru noi, venind jos, deschizându-ne ochii și curățându-ne prin Cuvânt. Atunci au fost deschise șaiszeci și șase de cărți, pentru că Pecețile au fost deschise de Miel. Noi vedem Mielul luând Cartea, dar nu pentru că a spus cineva aceasta. Înțelegem, prieteni? Nu pentru că a spus cineva că s-a întâmplat, ci pentru că mi s-a întâmplat mie personal, pentru că eu am primit descoperirea, eu am văzut vedenia.

Ioan a văzut Mielul deschizând Cartea. Aceasta a fost important pentru că atunci nu a mai depins de închinarea îngerilor, fiindcă îngerii aduceau închinare pentru că ei au văzut aceasta. Toți ceilalți s-au închinat în cer pentru că au văzut aceasta,

dar Ioan a putut aduce închinare numai atunci când a văzut el acest act. Dacă noi ne vom închina Celui care a deschis Pecețile, atunci trebuie să-L vedem deschizând Pecețile. El trebuie să ni se descopere nouă personal.

Nu vreau să merg mai departe, ci ne vom opri chiar aici. Totul a mers diferit de cum mă așteptam. Dumnezeu a schimbat totul, dar mai mult decât orice altceva, nădăjduiesc că puteți vedea tiparul. Acest Mesaj a venit să ne deschidă ochii, pentru a ne ridica din denomițiuni și să avem parte de aceeași călătorie ca Isaia și Ioan, iar fratele Branham a venit să facă același lucru pentru voi și pentru mine. Nu a fost îndeajuns ca Isaia să treacă pe acolo și să scrie șaiszeci și șase de cărți. Înțelegem aceasta? Nu este suficient ca Ioan să fi făcut această călătorie, apoi să audă Tunetele; nu este suficient ca fratele Branham să treacă prin acest proces, și să primească tălmăcirea Tunetelor. Nici aceasta nu este destul pentru că Dumnezeu a dorit ca această Carte să se întoarcă în mâinile seminței Sale alese. Acum, noi trebuie să trecem prin același proces, acum, prorocia este descoperită într-o istorie care se repetă pentru mine. Acum, este rândul nostru. A fost rândul lui Isaia, al lui Ioan, al fratelui Branham, dar acum este rândul nostru. Cum mi se vor deschide ochii? Nu există nimic ce am putea face ca să ne fie deschiși. Cum vom primi har sub Pecetea a șasea? Nu știu. Noe a primit har în ochii Domnului, nu în proprii săi ochi. Dumnezeu poate deschide ceva în inima noastră, astfel încât să putem spune: „Acesta este Dumnezeu. Știu că acest Mesaj este Dumnezeu. Știu că acesta este cerul deschis pentru mine. Știu aceasta pentru că cerul este Cuvântul, iar când El a deschis Cuvântul, a deschis cerul. Când a deschis cerul, L-am putut vedea pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu este Cuvântul Său, și putem spune: „Știu că Acesta este Dumnezeu, dar Doamne, vai de mine! Poți lua un cărbune viu de pe foc și să cureți buzele mele? Îmi poți da ochi să văd acea Carte deschisă? Pot vedea și eu ce a văzut Isaia, șaiszeci și șase de cărți, pot vedea tot Cuvântul deschizându-se și taina?

Nu este vorba de cunoștință. Vă rog să vă scoateți aceasta din minte chiar acum. Nu este vorba despre înțelegere și de capacitatea de a putea repeta: „Pecețile înseamnă cutare, Prima Pecete este...”, nu este vorba despre aceasta. Deschiderea Pecetilor este Hristos care vine la voi personal și care vă descoperă că voi sunteți taina, că voi sunteți taina Pecetii a șaptea. Care este taina Pecetii a șaptea? El vine în fecioară, iar voi sunteți fecioara în care El vrea să vină. „Ce vrei

să spui frate Chad? El a deschis Pecețile, și dacă eu nu L-am văzut deschizând Pecețile...”

Eu nu mă refer la a vorbi despre ce este calul alb, calul roșu sau negru, ci vorbesc despre taina tuturor lucrurilor, taina tuturor lucrurilor fiind venirea lui Hristos în Mireasă, nu pentru ca voi să puteți spune: „Venirea lui Hristos în Mireasă,” ci pentru ca voi să fiți venirea lui Hristos în Mireasă. Noi trebuie să trecem prin această călătorie ca să ne putem bucura și să spunem: „El a deschis Pecețile pentru mine.”

A fost deschisă Pecetea a șaptea? Acest subiect nu mai este de dezbătut. Voi puteți să-l dezbateți, alții o pot face, dar noi nu ne vom mai lăsa trași în această dezbatere pentru că Pecetea a șaptea s-a deschis în noi, iar eu nu am nevoie de un citat pentru a o vedea, ci noi L-am întâlnit pe Cel care a dat toate citatele. Înțelegem noi că nu este religie, nu este o învățătură, nu este a ne lupta sau a ne agita, ci este a-L vedea pe Dumnezeu, este a vedea cerul, este a vedea cerul deschis și a recunoaște nevoia noastră, este a-L vedea pe El venind jos și aducând descoperirea inimii noastre: „Tu ești scumpa Mea, iar Eu vreau să mă căsătoresc cu tine.” Aceasta este tot. Nu pentru vecinul vostru sau pentru o altă persoană de aici, ci pentru mine.

Așadar, vreau să vă întreb: a fost deschisă Pecetea a șaptea? A fost deschisă și este vie. Eu nu o pot dovedi prin nimic altceva decât prin propria mea experiență și ceea ce este viu în inima mea. Și este Hristos! Dumnezeu l-a trecut pe Isaia, pe Ioan, pe fratele Branham și ne trece și pe noi. Poate eu nu pot s-o explic așa cum a făcut-o Ioan sau fratele Branham, și poate nu voi putea niciodată s-o explic, dar un lucru este sigur: „Eu am experimentat-o și a eliberat în inima mea o bucurie așa cum nu s-a mai văzut, iar acum nu mai am nevoie de îngeri să cânte sau de vecinii mei să cânte, fiindcă pot cânta eu însumi pentru că El a deschis Pecețile.

Eu pot aduce închinare și mă pot bucura într-o închinare curată pentru că El a sfințit buzele mele cu cărbunele viu al Cuvântului. El mi-a deschis Pecețile. Este El aici? Da, El este aici! Unde este El? Este o taină, prieteni, dar nu este o taină pe

care o pot rezolva pentru voi, ci este o taină pe care numai El o poate rezolva pentru voi. Amin.

-Amin-